

De brief aan mijn dader

Jij. Of jullie.

Waar moet ik beginnen?

Welke reden je ook had, ik vergeef je.

Ik weet niet wie je bent. Geen gezicht. Geen stem. Geen beeld.

Ik noem je in enkelvoud, maar misschien was je met velen.

Mijn beelden waren niet bedoeld om gedeeld te worden.

En toch zijn ze gegaan. Geklikt. Verstuurd.

Verdeeld.

En ik voelde me steeds een beetje meer gebroken. Nog losgelaten dat ik minderjarig was op de beelden, je bent strafbaar wist je dit?

Was dat je bedoeling?

Had je, in dat ene moment van klikken of delen, enig idee

hoe diep je me zou raken?

Besepte je dat je niet alleen mij pijn deed,

maar ook mijn familie en misschien ooit mijn kinderen?

Of zat je zo ver van je eigen gevoel dat het je niet eens raakte?

Dat weet ik niet. En dat hoef ik ook niet meer te weten.

Want ik heb het losgelaten. Niet voor jou.

Voor mij.

Wat ik je wél wil zeggen, is dit:

Je hebt me niet klein gekregen.

Je dacht dat je me brak.

Maar ik stond weer op en ik blijf opstaan.

100 keer vallen heeft me geleerd hoe het voelt om 101 keer op te staan.

En nu... nu gebruik ik dit verhaal om anderen te helpen.

Als jij ooit wrok naar mij voelde, ik hoop dat je het kunt loslaten.

En als je daar hulp bij nodig hebt:

ik ken een goede psycholoog.

Ik wens je een goed leven.

En ik hoop dat je, voortaan, éérs bij jezelf naar binnen kijkt

voordat je iemand anders pijn doet.

Of het nou groepsdruk was, een persoonlijke vendetta,

of gewoon "een grap" dit was niet goed te praten. En dat weet je.

Maar ik schrijf dit niet om je te straffen.
Ik schrijf dit om het af te sluiten.
Voor mij. En misschien ook een beetje voor jou.